Efecte CONTRASTante

(Loredana Baltazar, 9 mai 2007)

Activând deja, de peste douăzeci de ani, în slujba artei contemporane, ansamblul **„Contraste”** se încadrează în categoria „obişnuiţilor” sălilor de concert bucureştene. Luând permanent pulsul – destul de accelerat – al parcursului evenimentelor din ambientul cotidian, pianistul Sorin Petrescu, flautistul Ion Bogdan Ştefănescu şi percuţionistul Doru Roman s-au oprit, de această dată, la un număr de 7 lucrări, 4 dintre ele fiind dedicate **„Contrastelor”**, ca unuia dintre cele mai valoroase ansambluri de gen din panoplia contemporană, premiat de către UCMR chiar în anul înfiinţării sale – 1986.

Echilibrat alcătuit, programul concertului din incinta Ateneului Român a cuprins, pe lângă cele 4 „dedicaţii” sonore semnate de Sorin Lerescu („Soli Insieme”), Laura Manolache („Cumpăna timpului”) – ambele în primă audiţie absolută, Doina Rotaru („Cristale II” – versiune pentru trio, de asemenea în primă audiţie) şi Bruno Strobl („Wave.Wave”), cunoscutele „Patru inscripţii sonore” ale lui Adrian Iorgulescu şi, în încheiere, piesa „Kač” de Kamran Ince. Nota comună a tuturor acestor partituri – chiar acele **„contraste”** care definesc fenomenul sonor contemporan, ca una din caracteristicile sale dominante – a căpătat relief spectacular în cadrul fiecărui demers componistic în parte, abordare interpretativă cu care membrii formaţiei ne-au familiarizat, metamorfozând-o într-o contribuţie expresivă proprie.

Opoziţia dintre numerele solistice şi cele de „tutti” din lucrarea lui Sorin Lerescu, dintre multiplele faţete diamantine ale materialului fonic din „Cristalele” Doinei Rotaru, dintre momentele ascensionale, cu aspect exploziv, şi cele implozive din „Cumpăna timpului” Laurei Manolache, ori **contrastul** dinamic, datorat alternării predominanţei elementelor acordice cu cea a derulărilor melodice rafinat oranamentate din „Inscripţiile” lui Adrian Iorgulescu şi, în sfârşit, dialogului timbral-instrumental de o sugestivitate descriptivă quasi vizuală din lucrarea turcului Kamran Ince, reprezintă jocuri dramaturgice care reflectă incertitudinile, neliniştile, frământatele căutări existenţiale ale artistului contemporan. Ca o culminaţie, „aventura” solistică din Concertul pentru percuţie şi bandă al Maiei Ciobanu se poate traduce, ca gest teatral – aşa cum a făcut-o, la limita unui extrem de dificil exerciţiu de virtuozitate instrumentală, şi percuţionistul Doru Roman – în expresia paroxistică a unor asemenea căutări, generată de interferenţa, cu finalitate morfogenetică, dintre cele două tipologii-atitudini sonore: sursa instrumentală şi mediul electronic. Simbioza planurilor temporale, la nivel particular-uman şi cosmic, pune în ecuaţie, de fapt, **antinomiile** dintre efemer şi veşnic, dintre starea tensionată şi meta-perspectiva de Dincolo de timp, demonstrând precaritatea individualităţii în raport cu perenitatea Adevărului integrator, însuşi rezultatul revelatoriu al autocunoaşterii.